

Voetbal en Vuurwerk of... Stilte?

Hoe reageren de leden van een plaatselijke voetbalclub, die zich in het hart geraakt voelen door het overlijden van een zeer geliefde trainer? Met een erehaag van voetballers en ouders op de oprijlaan van het crematorium en met het afsteken van vuurwerk! Waar vuurwerk meestal een uiting is van grote vreugde, blijkt het ook prima te werken als uiting van diep respect.

De rouwauto rijdt door de erehaag, het vuurwerk gaat de lucht in en de familie laat de tranen de vrije loop. Zo dynamisch kan een uitvaart dus beginnen.

De voetbalclub deed alles in het geheim. De impact is dan groot. Als uitvaartbegeleider was mij niets verteld. Hulde aan deze club; met dit vuurwerk betonen ze niet alleen respect aan de overleden jeugdtrainer en zijn familie, maar tegelijk ook aan hun eigen voetballertjes. Dit afscheid dragen ze voor de rest van hun leven mee in hun hart. Dit is het ervaren van 'gemeenschap' die helpt bij het realiseren van een wereld vol respect en liefde, dat weet ik zeker!

Verdriet en vreugde kunnen dicht bij elkaar liggen tijdens een uitvaart. Want ook al stonden deze voetballertjes in een erehaag vanwege een overlijden, op veel van hun gezichten ontstond toch een trotse lach toen het vuurwerk de lucht in ging.

Diezelfde mix van verdriet en vreugde ervaar ik ook bij het begeleiden van de familie van Casper, een man wiens overlijden erg snel ging. Er zit nog geen twee uur tussen de eerste kuch, het benauwd worden, het vervoer per

ambulance en het sterven. Gelukkig sterft hij rustig, zacht en vredig. Maar door het snelle verloop wil de familie in de dagen erna juist alles langzaam doen. Het worden dagen van liefde, vergeving en toenadering.

Echtgenote en dochters gaan dagelijks bij hem op bezoek in het rouwcentrum, terwijl we thuis rustig en gestaag samen de uitvaart voorbereiden. Het zijn de Indonesische roots van deze familie die mede zorgen voor het langzame tempo en de stille kracht van luidkeels lachen en diep verdriet.

Bij één van hun bezoeken aan Casper vragen ze mij mee, om samen voor hem een lied te zingen. Daar ontvouwt zich een warm, ontroerend en helend gesprek tussen de twee zussen en hun moeder.

Allerlei momenten uit de familiegeschiedenis worden uitgesproken. In een sfeer van liefde en rouw wordt vergeven, uitleg gevraagd en onbegrip weggenomen. Na verloop van tijd, als het wat stiller wordt, zet ik een lied in. De zussen zingen mee, terwijl moeder haar tranen laat stromen. Achteraf vertellen ze dat ze op dat moment de aanwezigheid van Casper innerlijk sterk ervaren en dat hij trots zegt: "Mijn lieve meisjes"

Het samengaan van vreugde en verdriet. In twee totaal verschillende uitvaarten met uiteindelijk een viering die recht doet aan het leven van de overledene. In Stilte of met Vuurwerk.

Met dank aan de inzet van voetbalclub SVI uit Zwolle. En dank aan de familie uit Deventer die me uitnodigde om te zingen.

Taraneh Uitvaartzorg
Donker Curtiusware 29, Zwolle
Tel. 06 - 46 57 85 43
www.taraneh.nl

Ronald Visser

